

Kontakty z Mediami i
Informacja

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

KOMUNIKAT PRASOWY nr 119/11

Luksemburg, 27 października 2011 r.

Opinia rzecznika generalnego w sprawie C-495/10

Centre hospitalier universitaire de Besançon / Thomas Dutreux i Caisse
primaire d'assurance maladie du Jura

**Zdaniem rzecznika generalnego Paola Mengozziego, publiczny zakład opieki
zdrowotnej, jako usługodawca, nie podlega określönemu w dyrektywie
systemowi odpowiedzialności za produkty wadliwe**

*Dyrektywa umożliwia jednak ustanowienie przez państwa członkowskie systemu, zgodnie z którym
publiczny zakład opieki zdrowotnej powinien naprawić, nawet w braku jego winy, szkodę
poniesioną przez pacjenta z powodu wadliwości urządzenia lub produktu użytego podczas
leczenia*

Dyrektywa w sprawie odpowiedzialności za produkty wadliwe¹ ustanawia zasadę niezawinionej odpowiedzialności, zgodnie z którą producent (produktu gotowego, surowca lub części składowej) jest odpowiedzialny za szkodę spowodowaną przez wadę jego produktu². Jeśli producenta produktu nie można zidentyfikować, każdy dostawca produktu będzie traktowany jak jego producent, chyba że w rozsądnym terminie poinformuje osobę poszkodowaną o tożsamości producenta lub osoby, która dostarczyła mu produkt.

Ponadto dyrektywa nie narusza uprawnień przysługujących osobie poszkodowanej z tytułu odpowiedzialności umownej lub pozaumownej lub z tytułu szczególnego systemu odpowiedzialności istniejącego w chwili ogłoszenia dyrektywy.

W prawie francuskim odpowiedzialność publicznych zakładów opieki zdrowotnej wobec ich pacjentów podlega w szczególności wynikającej z orzecznictwa zasadzie określonej przez Conseil d'État (Radę Stanu, Francja) w wyroku z dnia 9 lipca 2003 r., zgodnie z którą szpital publiczny jest zobowiązany, nawet w przypadku braku winy z jego strony, do naprawienia szkody poniesionej przez pacjenta w wyniku wadliwości urządzenia lub produktu użytego w trakcie leczenia.

W niniejszej sprawie Thomas Dutreux, mający wówczas 13 lat, uległ poparzeniom podczas operacji chirurgicznej wykonanej w dniu 3 października 2000 r. w Centre hospitalier universitaire (CHU) de Besançon (szpitalu klinicznym w Besançon) (Francja). Poparzenia spowodowane zostały przez podgrzewany materac z wadliwym systemem regulacji ciepła, na którym pacjent został położony. CHU de Besançon został zobowiązany do naprawienia spowodowanej w ten sposób szkody.

Conseil d'État, będąca ostatnią instancją w tym sporze, skierowała do Trybunału Sprawiedliwości pytanie w sprawie wykładni dyrektywy, dotyczące tego, czy francuski system niezawinionej odpowiedzialności szpitali publicznych może współistnieć z ustanowionym tą dyrektywą systemem odpowiedzialności producenta.

W przedłożonej dzisiaj opinii rzecznik generalny Paolo Mengozzi stwierdził przede wszystkim, że prawodawca Unii nie miał zamiaru ustanowić w dyrektywie systemu odpowiedzialności za produkty wadliwe obejmującego również usługodawcę.

¹ Dyrektywa Rady 85/374/EWG z dnia 25 lipca 1985 r. w sprawie zbliżania przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących odpowiedzialności za produkty wadliwe (Dz.U. L 210, s. 29).

² Pojęcie „producent” oznacza producenta produktu gotowego, producenta każdego surowca lub producenta części składowej i każdą osobę, która przedstawia się jako producent, umieszczając swą nazwę, znak handlowy lub inną wyróżniającą cechę na produkcie.

Rzecznik generalny wskazał, że Trybunał nigdy bezpośrednio nie wypowiedział się w przedmiocie objęcia zakresem zastosowania dyrektywy odpowiedzialności usługodawcy za produkty wadliwe. Dyrektywa dotyczy bowiem wyłącznie odpowiedzialności „producenta” lub ewentualnie odpowiedzialności „dostawcy” wadliwego produktu. Choć dyrektywa nie definiuje pojęcia dostawcy, jest on jednak uznawany za podmiot pośredniczący w łańcuchu sprzedaży lub dystrybucji tego produktu.

W niniejszej sprawie nie chodzi jednak o konsumenta, który chciał kupić materac, ale o pacjenta szpitala. Bezpieczeństwo wadliwego materaca należy zatem oceniać w związku z usługą opieki medycznej jako takiej. Wobec tego nie można uznać CHU de Besançon za dystrybutora wadliwego materaca i nie powinien on być utożsamiany z „dostawcą” w rozumieniu dyrektywy.

Rzecznik generalny uważa, że dostawca usług – taki jak CHU de Besançon – nie może być utożsamiany z „dostawcą” w rozumieniu dyrektywy. Wobec tego zakres zastosowania dyrektywy nie obejmuje odpowiedzialności usługodawcy za szkody spowodowane przez produkt wadliwy podczas świadczenia usług.

Stanowisko to jest zgodne z orzecznictwem³ Trybunału, zgodnie z którym celem dyrektywy nie jest regulowanie w sposób wyczerpujący dziedziny odpowiedzialności za produkty wadliwe, lecz otwarcie drogi w kierunku większej harmonizacji.

Wobec tego, w celu zapewnienia skutecznej ochrony konsumentów, rzecznik generalny wskazał, że **dyrektywa pozwala państwom członkowskim ustanowić krajowy system odpowiedzialności publicznych zakładów opieki zdrowotnej, które podczas świadczenia usług korzystają z wadliwych urządzeń lub produktów i wyrządzają w ten sposób szkodę usługobiorcy, to jest pacjentowi, bez uszczerbku dla możliwości wniesienia przez nie powództwa na podstawie gwarancji, zgodnie z dyrektywą, przeciwko producentowi.**

Ponadto w niniejszej sprawie rzecznik generalny zauważył, że jedynie zastosowanie krajowego systemu odpowiedzialności usługodawcy pozwala przyznać pacjentowi prawo do odszkodowania za oparzenia spowodowane przez wadliwy materac. Ponieważ szkoda nastąpiła podczas zabiegu chirurgicznego wykonanego w dniu 3 października 2000 r., powództwo poszkodowanego przeciwko „producentowi” wadliwego materaca w rozumieniu dyrektywy uległo bowiem przedawnieniu (dziesięcioletni termin przedawnienia).

UWAGA: Opinia rzecznika generalnego nie wiąże Trybunału Sprawiedliwości. Zadanie rzeczników generalnych polega na przedkładaniu Trybunałowi, przy zachowaniu całkowitej niezależności, propozycji rozstrzygnięć prawnych w sprawach, które rozpatrują. Sędziowie Trybunału rozpoczynają właśnie obrady w tej sprawie. Wyrok zostanie wydany w terminie późniejszym.

UWAGA: Odesłanie prejudycjalne pozwala sądom państw członkowskich, w ramach rozpatrywanego przez nie sporu, zwrócić się do Trybunału z pytaniem o wykładnię prawa Unii lub o ocenę ważności aktu Unii. Trybunał nie rozpoznaje sporu krajowego. Do sądu krajowego należy rozstrzygnięcie sprawy zgodnie z orzeczeniem Trybunału. Orzeczenie to wiąże w ten sam sposób inne sądy krajowe, które spotkają się z podobnym problemem.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Trybunału Sprawiedliwości.

[Pełny tekst](#) opinii jest publikowany na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793

---

³ Wyrok z dnia 10 maja 2001 r. w sprawie C-203/99 Veedfald.
Wyrok z dnia 4 czerwca 2009 r. w sprawie C-285/08 Moteurs Leroy Somer.